

בש"פ 8883/16 - אליעד משה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 8883/16

כבוד הרשמת ליאת בנמלך
אליעד משה

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה להארכת מועד

החלטה

המבקש עותר למתן ארכה להגשת ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בתל-אביב-יפו מיום 6.10.2016 בדבר קיומן של ראיות לכאורה, וזאת על יסוד הטענה כי לא כל חומר החקירה היה בידי באת-כוחו במועד האחרון להגשת הערר.

המשיבה מתנגדת לבקשה.

יש אמנם הגיון בטענת המשיבה כי ככל שלטענת המבקש יש בחומר החקירה החדש שנמסר לבאת-כוחו כדי לשנות את התמונה הראייתית, דרך המלך היא להגיש בקשה לעיון חוזר לערכאה הדיונית.

ואולם, באת-כוח המבקש הבהירה כי היא עומדת על הגשת ערר על ההחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה, וכי לעמדתה זהו הנתיב הנכון בו יש לילך לטובת מרשה. גם אם המשוכה אותה יהא על המבקש לעבור בעניין זה אינה קלה, דומני כי קשה להתעלם מכך שהסתמכותה של המשיבה על סופיות ההחלטה לא התגבשה. זאת משום שכבר בדיון שהתקיים ביום 14.10.2016 בערר שהגישה המדינה על ההחלטה לשחרר את המבקש לחלופת מעצר, הודיעה באת-עמוד 1

כוחו על כוונתה להגיש ערר על ההחלטה בדבר קיומן של ראיות לכאורה (כפי שעולה מפרוטוקול הדיון); וכן משום שאת בקשת הארכה דנן שלחה באת-כוח המבקש למשיבה טרם שהמועד להגשת הערר חלף.

בהינתן האמור ובהתחשב גם באמת המידה הנוהגת בבחינת בקשת ארכה להגשת ערר על החלטות הניתנות בהליכי מעצר, סבורני כי נסיבות העניין בכללותן מטות את הכף אל עבר היעדרות לבקשה (מבלי להביע עמדה ביחס לסיכויי ההליך).

הבקשה מתקבלת אפוא. נוכח פרק הזמן אשר חלף ממועד ההחלטה, רשאי המבקש להגיש ערר מטעמו בתוך שבעה ימים מעת המצאת החלטה זו לידי.

החלטתי תצורף לערר, ככל שיוגש.

ניתנה היום, כ"ה בכסלו התשע"ז (25.12.2016).

ליאת בנמלך
ר ש מ ת
